

gamle Liberalisme, som jeg ser nogle Venstreblade proklamere som Venstres Program, hører Oldtiden til, havde jeg nær sagt. En Regering kan støtte Erhvervene direkte, positivt og derved fremme Landets Udvikling, derom nærer jeg aldeles ingen Tvivl. Jeg vil tværtimod hævde, at en daarlig Regeringspolitik kan være for-dærvelig, ulykkebringende for Erhvervene, medens en god Regeringspolitik i høj Grad kan støtte og udvikle hele Erhvervslevet.

Man har kaldt det Statssocialisme — det kan være ganske ligegyldigt, hvad det kaldes, men det er en Opfattelse, der mere og mere trænger sig frem alle Vegne, og vi vil komme til at betale haardt, hvis vi vil sidde alene tilbage med en, jeg havde nær sagt, antikvarisk Madsen-Mygdal som Vejleder, som Ledestjerne, for jeg maa sige, at den nuværende højtærede Indenrigsminister, der jo i Venstres Partimøde sammen med de — for saa vidt: desværre — afgaaede Kolleger holdt paa Importreguleringen, er dog et moderne Menneske, hvad man saa ellers kan mene om ham, men den højtærede Landbrugsminister er jo fuldkommen antikvarisk, han hører jo hjemme paa Oldnordisk Museum.

Netop i denne Sammenhæng har jeg et Par Bemærkninger at gøre til de Radikales Finanslovsordfører, det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem sagde i Gaar, som han har sagt for nogle Dage sidenovre paa Samsø, at hvis ikke alle Partier fastholdt Importreguleringen, var Forudsætningerne for dens Indførelse bristet, og saa vilde han og hans Parti ikke modsætte sig, at den ophørte. Jeg beklager denne Udtalelse, og jeg tror ikke, den kan holdes, naar man tænker rigtig over Tingene, mindst tror jeg, den kan holdes af det ærede Medlem Hr. Rode, der i Fjor Sommer var en af Agitatorerne for denne Sag og med mange udmærkede Grunde, som jeg lyttede til og læste med den største Opmærksomhed, under hele Kampagnen i Fjor Sommer udviklede, at under ekstraordinære, unormale Forhold maa man ikke være ængstelig for at gaa til en Importregulering eller andre midlertidige Skridt; for Forudsætningen for den fuldkomne Frihandel var bl. a. visse lige Vilkaar, det var først og fremmest i Europas normale Udviklingsperiode før Verdenskrigen Guldmondfoden; naar Guldmondfoden er ophævet, saa ligger Landet helt anderledes, end naar man har Guldmondfoden, saa er Værdierne blevet i den Grad flydende og i den Grad forrykte. At for øvrigt — det sagde det ærede Med-

lem Hr. Rode ikke, men det sagde jeg i Fjor — denne forrykkede og forrykte Tilstand ogsaa i nogen Grad paavirker Stillingen til Værditolden, skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa. Men altsaa, Guldmondfoden er Forudsætningen og Basis for den fuldkomne Frihandel.

Dette, at der skal 4 Partier til en stor Sags Gennemførelse eller Opretholdelse, anser jeg ikke for demokratisk. Det vil det ærede Medlem heller ikke gøre i al Almindelighed, det er kun under visse Forhold, han her gør det. Det vilde være et meget farligt Standpunkt. Det vilde i sine Konsekvenser føre til en polsk Rigsdag, hvor alle skulde være enige, og hvor der derfor intet kunde ske, og Staten derfor gik til Grunde. Nej, Flertal er, demokratisk set, nok. Der kan være Vanskeligheder for et vist Flertal under visse Forhold, det er noget andet, og at der er Vanskeligheder i den diplomatiske Forhandling, og at der maa kræves Loyalitet, det er rigtigt. Og det er efter min Mening fuldkommen rigtigt af det ærede Medlem Hr. Rode at kræve en loyal Gennemførelse af denne Regering, støttet af de 4 Partier, som enstemmigt har støttet denne Sag. Det er rigtigt, at han kræver det, men saa maa han ogsaa sørge for, at der af hans eget Parti og hans egen Presse vises fuldkommen Loyalitet overfor Sagens Gennemførelse, thi det vil svække den loyale Gennemførelse fra Regeringens Side, og det vil give de Elementer i Venstre, der gaar ud, som Hedegaard forleden gik ud og i Fremtiden andre vil gaa ud, Lejlighed til at gøre Regeringen forskrækket for den loyale Gennemførelse, hvis de kan frygte for, at der findes nogle Medlemmer i det radikale Venstre, der vil falde dem i Flanken ude omkring paa Vælgermøderne. Det maa de ikke, for saa svækker man selv Mulighederne for en loyal Gennemførelse.

Enhver Reform, ethvert Fremskridt begynder gerne i Enkeltmands Hjerne, derefter fremmes det ved Agitation af et Mindretal, saa fører denne Agitation med sig, at det kommer i Flertal, og saa kæmper Flertallet, indtil det sejrer. Saa kan det somme Tider ske, at Sejren er blevet saa fuldkommen og Kampen har varet saa længe, at til sidst alle gaar med. Det kan ske, men en Sag maa først kæmpe sig frem gennem Mindretalskaar; saa maa den kæmpe sig til Sejr som Flertalssag, og dertil skal vi, der er Tilhængere af Sagen, være med, ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode, og vi skal ikke forskrækkes, fordi